

[Kirsten Jacobsen.]

ligmarked, er en lille lempelse af boligansynsreglerne og spørgsmålet om at gøre erhvervslejemålene frie.

Jeg skal naturligvis udtrykke fremskridtspartiets glæde over disse to små lyspunkter her midt i alt dette restriktionsmærke, men i øvrigt må jeg undre mig over, hvor alle de liberale tanker er blevet af.

Med hensyn til den midlertidige lejelov giver man nu kommunalbestyrelserne en mulighed for at bestemme, hvorvidt man skal have huslejustyrelser eller ej. Det nye er kun, at det nu skal ske med simpelt flertal, hvor der før krævedes $\frac{2}{3}$ flertal. Det burde i sig selv være en opløftende tanke, at det blev nemmere at afvikle restriktionerne, men når man nu ved, at i de kommuner, der kan blive tale om, er der for langt den overvejende dels vedkommende et socialdemokratisk flertal, så er man også på forhånd ganske klar over, at der ikke bliver nogen afvikling af disse restriktioner. Det er altså ikke andet end et slag i luften. Man burde i loven klart have præciseret: hvor skal reguleringen gælde, og hvor skal den ikke gælde? De 20.000 indbyggere, der er tale om i lovforslaget, kunne man meget nemt på forhånd have udvidet i hvert fald til 40.000, for det er faktisk kun i det storkøbenhavnse område, problemet er virkelig latent.

Jeg skal nok i udvalget komme med ændringsforslag herom, og jeg må faktisk indrømme, at jeg glæder mig til at se alle de tidligere tilhængere af det frie boligmarked ved den endelige afstemning rejse sig op og stemme imod lovforslaget.

Vedrørende den omkostningsbestemte leje, som også er indeholdt i lovforslaget, har jeg meget nøje læst både forslaget og en masse materiale igennem. Efter at have gjort det må jeg faktisk konkludere, at jeg håbede, der var tvungen erhvervspraktik for politikere. Dette forslag lider af nøjagtig de samme fejl og skavanker som en masse andre forslag: de ser meget flotte ud på et stykke papir, og alle embedsmændene har

sat fine punktummer og semikoloner, men for øvrigt har man ikke gjort sig klart, hvordan de overhovedet vil virke ude i praksis. Der er man komplet ligeglad, bare det står på et smukt dansk i fint kancellisprog; det er det vigtigste overhovedet.

Baggrunden for forslaget om den omkostningsbestemte leje er ønsket om at udligne forskellen mellem huslejen i den gamle og i den nye boligmasse. Det er jo en vældig fornuftig tanke, men her hører fornuften så sandelig også op, for vi kommer ud for nøjagtig det samme, som jeg påtalte før ved behandlingen af de tidligere lovforslag. Vi vedtager en lov, som i og for sig er ganske udmærket og rimelig, men i praksis viser det sig, at den fungerer på en helt anden måde, fordi det allervigtigste har man ikke brugt tid på, og det er beregningsgrundlaget. Ved at anvende den 15. almindelige vurdering som beregningsgrundlag gør man sig skyldig i en grov fejltagelse.

Da vi fik boligforliget i 1966, lovede man et frit boligmarked i 1974, og som følge deraf steg ejendomsværdierne ved den 14. almindelige vurdering, men da vi kom hen mod slutningen, havde alle mistet håbet om det frie boligmarked, og resultatet var, at den 15. almindelige vurdering ikke indebar nogen stigning, i enkelte tilfælde oven i købet et fald, i forhold til den 14. almindelige vurdering. Jeg har set eksempler udregnet på et bredt udsnit af ejendomme i Ålborg, og de viser, at ejendomme, som er opført fra 1895 til 1940, ingen lejeforhøjelse får. Ejendomme, der er opført fra 1940 til 1951, får en lejeforhøjelse på 3,8 pct. Jeg tror, selv ikke boligministeren havde tænkt sig, at det var den slags forhøjelser, der skulle være tale om.

Nu er det her jo en første behandling, og jeg vil ikke komme ind på flere detaljer i lovforslaget, men jeg vil slutte med at ønske de 6 forligspartier til lykke med misfosteret og håbe på, at der er andre end hr. Erhard Jakobsen, der løber tør for benzin ved den endelige afstemning.